

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Primae criticae S. Vet. Test. Lineae

Brockmann, Georg

Gryphiae, [1780?]

VD18 12995509

Sectio II. Lingua et Scriptura codicis originalis.

urn:nbn:de:gbv:45:1-15734

§. 14. Esrae igitur et coaeuorum studiis canonem clausum esse, nec posthac nova illi addita supplementa, ob IOSEPHI testimonium (§. 8.) credimus. Quae autem de viris Synagogae Magnae, Esrae fociiis, atque nova librorum sacrorum arca, ad Christi usque tempora residua, dicuntur, Iudaeorum somniis annumeramus.

Esrae coeuos fuisse Principes Serubabel et Nehemia, Prophetas Haggai et Sacharjah et Pontificem Iosua, ex *Esr.* 5. coll. *Hagg.* l. 2. constat; horumque studia in reparandis Iudaeorum rebus SIRACIDES *cap.* 49. laudat. Hinc Iudaeorum traditio de viris Synagogae magnae orta videtur.

SECTIO II.

Lingua et Scriptura codicis originalis.

§. 15. *Lingua V. T. originalis*, si paucas quasdam pericopas excipias, illa est, quae in Palaestina, ab occupatione terrae per Iosua, ad captiuitatem usque Babylonicam vsualis erat. *Hebraeam* dicunt, atque antiquitatem aliasque praerogatiuas illius laudant.

§. 16.

§. 16. Disputant autem de antiquo Hebraeorum *charactere* in Autographis adhibito. Alii enim pro hodierno quadrato; (chaldaico) Alii pro antiquissimo Phoenicio, (samaritano) pugnant. Neque Criticus hanc de lana caprina iudicabit quaestionem.

In diiudicando, vtrum lectio ex characterum similium permutatione oriri potuerit, momentum habere potest quaestio. Falleretur tamen, qui illam expediurus hodiernos literarum ductus comparare vellet.

§. 17. Agitatur etiam de *Vocalium* antiquitate controuersia, quae certo modo componi posse videtur, obseruando, non omnibus quidem vocalium signis antiquitus caruisse Hebraeorum scripturam; qualia autem fuerint, certo definiri non posse.

Antiquissima vocalium signa sic dictae matres lectionis fuisse videntur.

§. 18. Hodierna autem *accentuandi* ratio ita comparata est, vt in omnibus certe V. T. libris, ex vltima repeti nequeat antiquitate, atque cum veterum scribendi modo commode conciliari.

Probabilis illorum sententia est, qui primitus in metricis, posthac in profaicis etiam, vt modulationis signa textui addita esse putant.

§. 19.

§. 19. Textus in Paraschas, Haphtharoth et capita *Sectiones* in Autographis non adhibitas esse, omnes largiuntur, licet de illarum antiquitate ac Auctore dissentiant. Vtrum in versus distinctio locum habuerit in Autographis, ex §. 18. diiudicandum.

CAP.

seruarunt differentias, ex collatione textus cum Targumim eiusque ad regulas grammaticas examine ortas. Ideoque librarii et correctores textum huius vel illius ex codicibus, qui correctissimi habebantur, exprimebant.

Codd Hillelianus, Babylonicus, Hierosolymitanus, Sinai, Ierichuntinus in Rabbinorum scriptis laudantur.

§. 26. Cum autem codex hebraeus inde ab anno 1482 typis exprimi coeptus est, editio illa, quae 1495 Bresciae prodiit, et post-hac illa, quam R. *Jacob. Ben. Chajim* in officina Bombergiana curauit, ex optimae notae Msptis fluxisse putabantur. Hinc ad illarum normam textus in recentioribus codicis editionibus ut plurimum efformabatur, donec recentiores quidam editores ~~superflites~~ *codices* Msptos consulendos duxerunt.

S E C T I O II.

Praesens textus hebraei ratio.

§. 27. Qui *omnimodam* textus impressi *puritatem* defendere vellet, turpem ignorantiam illorum proderet, quae non satis laudando recentiorum Criticorum studio detecta sunt, atque commiserandus esset, si adhuc a priori

B

incor-